

Womhaj Bóh!

Cizlo 38.

18. sept.

Četnik 8.

1898.

Serbske njeđzelke łopjenka.

Wudawaju ƙo kóždu ƙobotu w Esmolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a ƙu tam dostacž sa sčtwórtlétuu pschedplatu 40 np.

15. njeđzela po ƙwjatej Trojizy.

Math. 6, 19—34.

W našchim czařu ludžo rad ƙo pschi tej myřli sa-
horjeja, kať daloko ƙu cžłowjeťojo we wschěch wězach do
prědka kroczili, kať wužitne ƙu wunamakanja, kať powšhit-
kowna sđželanosć. Rad ƙo wo tym powjeda, kať křětije
powjesež ƙo do dalokich krajow donježe, kať křwatniwje
móžeš s jeneho kraja do drugeho pucžowacž. Na wschitke
waschnje, praja, je ƙo žiwjenje porjeńschilo. To njech
wschitko pšaczi; hdyž pak ƙo prajchamy, hacž je w našchich
dnjach tež snutkowne spokojenje, spokojuosć se žiwjenjom,
hacž je s jenyum ƙłowom tež prawe sbože cžłowjekow rostle,
dyrbiny Bohu žel „ně“ wotmolwicž. Ešnano ženje czař
był njeje, w kotrymž je pschi wschěm spěchowanju cžłowškeho
ducha njespokojnosć wutrobny tať wulka, tať daloko ros-
schěrjena byla kať w našchim. A to žadyu džiw njeje,
pschetož žiwjenje hórke cžinjaze, sbože podušchaze starosće
njejřu jenož nastale, ale na nastrojaze waschnje rostle.
To chze ƙo sđacž, kať by cžłowjestwo prjedy w ƙwojich
džěcžaznych létach mjenje wot starosćow domachpytane bylo,
hacž nětko w dnjach pschibjerazeje staroby. Někotři ƙu sbo-
žowni wuwšaczi, hđže nadeńdžesč dženska hiščže ludži
bjes starosćow? Sa žiwjenjom bjes starosćow wschaf po
wschelafich pucžach pytaja, ale malo jich je jo namakaznych.
Starosć byđli w hětach a w hrodach; wona je kať pawł,
kř ƙwoju pawczinu rospšedže psche wschitke žiwjenške
wobštejuosće. Ach so njebych jeno starosćow měl, je

sđychowanje njelicžomnych. Ženo so by kraj byl, w ko-
trymž starosćow njesnaja? Ně, je tajki kraj, je něhđže
sbožowna kupa abo, kať tež reka „kupa sbožownych“, hđžež
starosćow njesnajesč a kotrejež wopřanje je sajmawe.
Tale kupa sbožownych njech ƙo tu s někotrymi ƙłowami
wopiřche:

Tónle kraj ƙo pscheměnicž njeħodži se snatym krajom
Schlaraffow, wo kotrymž ƙo w bajkach spěwa, hđžež je
cžłowjek bjes prózy wote wschitkich wjeřelow wobdaty.
Na wopaf na teje kupje sbožownych ƙo runje tať džela
kať pola nař; rola dyrbi ƙo tež wobdželacž, prjedy hacž
plody njeřny, pjenješy dyrbja ƙo tež sařlužicž, prjedy hacž
je ludžo wobředža a zyly rosdžěl njeleži w swonkownych
wobštejuosćach kraja, ale w druhim waschnju a žiwjenju
wobydlerjom. Wobřebnosć tych „sbožownych“ je n. psch.
s dohom ta, so semške pokłady njeħromadža. Woni řebi
s prawom rjeknu: sčto dyrbinny ƙo cžwilowacž a rudžicž
wo wězy, kotrež móžemy kóždy wotomif sařo řhubicž a
kotrež nam s wěřtořču řmjercž wořmje? Woni řu tehodla
s tym spokojom, sčtož je sa žiwjenje třebne a hdyž samo-
ženje njetřebawšchi rořče, potom je tam řakon, po kotrymž
wěřta licžba ƙo pschecrocžicž njeřmě a to, sčtož je wjazy,
řo do powšhitkowneje pokladnicy k lěpschemu řhudnych
wotwjedže. Duž njeje psches tole mudre napravjenje na
kupje sbožownych łakomnikow, ani lichownikow, ani tajkich,
kř jenož pjenješy ģromadža, so bychu je wobředželi. Wě
řo ģlowne žórko starosćow je s tym řatřane, Tež cži
řhudži řu tať sbožowni, so řo ženje praschecž njetřebaja:

Schto budżemy jěsć? Schto budżemy picź? Pšchetož na jene wašchnje šo najwjětšche potrebnosće kładnych saplaczka a na druhim boku šu ludžo tak špokojeni, šo šebi wjazny nježadaja, hać šo móže šo kóždy najěsć a pšchistojnje wobłecak. Dokelž pak na tym pšchi tajkim pilnym žiwjenju ženje pobrahowało njeje, wobydlerjo tamneje šbožowneje kupy štarosćow lědy po mjenje šnaja. Wšchitke te nješkmanosće, š kotrychž starosće wukhadžeja, próšne kłodženje, šawisć, hordosć atd. šu tam nješnate. Kóždy druhemu to jeho popšheje. — Dyrbja-li šo nichio džiwać, šo je tajka kupa šbožownych, njech tole k rošjašujenju šluži. Kaž wšchudžom, wobtuježi tež tam nabožina myšl a žiwjenje čłowjekow. Nabožina šbožownych pak je čžišće jednora. Woni maja mjenujzy jenož jeneho Boha, kotrehož Wótza mjenuja a dokelž šu wot małosće nawukli, šo tón Wótž šo ša nich štara, šebi na to njepomysla šo še starosćemi čwilowacž. Kóždy tydžen šo wšchitzy wobydlerjo šěndu, šo bychu šo temu Wótzej dźakowali; na tym dnju wšcho dželó wotpoczujje. Młodži a štari čžitaja rad w knihach, kotrež šwjate dđerža kaž lišt šwojeho Wótza, w kotrychž wšchitkim wěrjazym šo wěčne, nješachodne kubla lubja ša tón pad, šo chzedža je mječ a na nje pšchi šemškich nješabudža. Wěšo šo kóždy prózuje dobročiwemu Wótzej k woli być a wješeli šo hižo na kónz šemškeho žiwjenja, šo by do wobšedženštwu wěcznych kublow štupil. Duž džiwa njeje, šo šo na tej kupje šemške starosće nješnaja. Š krotka: Nabožina wobydlerjow je: My drbimy šo Bohu wysche wšcheho dowěricž. Šich žiwjenje: Špěwaj a dželaj. Šich wješela: Čžimny dobrotu. Wotšufnjeny kónz: Wěczna šbožnosć po šmjercži. To je kupa šbožownych.

Duž dojědžmy na nju! Ty šo prasheš: Šdže leži wona? To njeje bajka. Tón šbožowny kraj nam bliže leži, hać šebi myšlimy. Šenož krocž še šwěta njeměry do šwěta wěry do teho njebjěškeho Wótza a my šmy šbrjedža w tamnym kralestwje wo kotrymž tón šbožnik w šćenju 15. njedzele po šwj. Trojizny Matth. 6, 19—34 praji: Šytajće najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže wam to wšchitko pšchidate.

Sprawnosć dowjedže k dobremu kónzej.

1. Dwaj bratraj.

(Wofracžowanje.)

„Pšchidžješ mi šako še šwojimi blašnosćemi“, wottorhny šo hórje hać běšche trěbne, bratr na njeho, „pšched šudom je šo na to pšchibašo a ša prawe špšnašo, šo šym ja šam domežt naju štarišheju namrěć měl, šo pak šym dyrbjaš tebi drugi statof kupicž. Tak je nan porucžil a po nim tež šud. Čžyl jenož wjedžecž, šo dyrbju ja štajnje a wšchudžom pomhacž?“

„Ššo wě, šo je twój šwědł, pšchecžel Młodracž, š tobu na to pšchibaš, šo je nan porucžil, šo dyrbi našch domežt po nanowej šmjercži jenož tebi pšchiblušhecž, hać runjež šym ja šamón wot njeho hać do jeho pošlednich dnjow wšpjet šyšchal, šo dyrbi namaj woběmaj šlušhecž, šo je tu ša wobeju rumu došć. Šak dyrbjaš naju luby nan we šwojej pošlednjeje hodžinz, hđžež ja runje njemóžach doma być, mje runje wupokajacž? Dolho po tym, jako běšche šo jedyn šwědł, šwěrnny hórnik, wotšalil, šo na dobo tale nanowa pošlednja wola wukopa, a hnydom po tym nadeńdže šo tež bohata šlěborna žila na nanowym statofu, kotraž nětko jenož tebi šlušhešhe. Šacž by šwěrnny hórnik tež tak pšchibaš jako Młodracž, tutón Młodracž, kotryž běšche hórnikowy dom pšchilubjenny doštal?“

„Ššnano šo wón šako šem wróczi, tón čželanž, a dopomha tebi k položny mojih podkoptow a šam šebi k Młodracžkowemu šamóženju. Š lubošču k wamaj šo šawěcže wšchě štare prawa na jene dobo špowaleja. Tola ty mašch džiwnje wašchnicžka, šo mnu porěcžecž, wošebje jako prošec, abo nješšy to šnano?“

„Wodaj, bratsje, ja wšchal njechach š tobu prawowacž; komuž šo tak šrudnje šěndže, jako mi, tón njenadžeńdže hušto došć praweho šłowa. Štyšnosć njeoštaji mi wjazny žaneho měra, nježajki hłób džešhe te mni, šo na pucžu k tebi měr a pokoj nadeńdu, šo šo šnano pšchi twojim wulkim bohatštwje na nanowe hešło dopomnišch: „Šmil šo štajnje nad kładym!“

„Ššo šmilicž, haj wšchal, haj, najradšeho dželicž, šnaju to hižo; tola wšpěšch šo, šchto ty po prawom pola mje chzešch?“

„Šano, něotre njedzele hižo nješšym ničšo šašlužil, a šhata a Šandrij š klepanjom niz wjele. Dženša nimamy wšchědneho kšlěba a ša něotre dny šnano tež niz wobydlenja. Ša to šnano wjazny njeoščakam, ale štysnosć, šo hrubi ludžo moju mandželšku a mojeho šyna na drohu wuhonja, a šo tam w bėdnosćach wumrjetaj, čžwiluje mje wo dnjo a w nozy. Šmil šo nad nami, bratsje, a jeli šo šym ja wumrjel, daj jimaj wobydlenicžko w twojim domje a dželó! Čžy šo w njeju ša tebe modlicž!“

Šněrnny wotwobroczi šo bohaty bratr a pšchistupi k wofnej. Pšchezo hišheče džešhe šo šněh, a šlužobnik hórškeho mišchtra, kotryž chžyšhe š napšhecža Šjenježnikow doma ščěžku wušypacž, šasta še šwojim dželom, jako by prajicž čžyl: „Ša to tola dženša njedokóncžu!“

„Čžy šo nad wami šmilicž, kaž daloko to šamožu“, šawola škóncžnje domjazny knješ, „čžy hišheče raš daš ša wašhe wobydlenje šaplaczicž, čžy tež, jeli by runje nufa tak wulka byla, škóncžnje twojej mandželškej nježajke mješacžko w našchim domje pošticžicž, a dželó wona škóncžnje tež tak nadeńdže, bješ teho, šo mojej mandželškej překi pšchidžže; ale mēnišch ty šnano tež, šo dyrbju twojeho šyna wobšhowacž, šo by mi škóncžnje tež tele štare šnate hrončžo štajnje šapiškal, kotrež je wot tebe nawuknył? Wón njech něhdže w zušbjje něšchto nawuknje a njech šo Šreiberga šdaluje. To je moje pošlednje šłowo!“

Šhudny bratr mjelčješhe. Šižo hušto běšche šo bohaty bratr prózował, šo by kładny bratr še šwojej šwojbu wucžahnył. Tola tamón njeběšhe ženje šamohl, šo by šwoje lubowane wótzne mješto wopušhecžil. Tola njeběšhe macžerna wola, šo by šyn do hórnikow šchol. Kaž běšche nana tele powołanje šahe bėdneho ščžnišo, tak běšche š mnohimi druhimi, a nufa šich potom jenož witašhe. To wšcho šebi kładny bratr rošpomni, tola tež to, kaš budže šo macž rudžicž, hdyž budže šyn w zušbjje, mandželški w rowje a wona w zušym domje.

Šrudnje šdychujo wotmowli wón škóncžnje: „Njech šo tak ma, kaž ty prajišch, bratsje; moja šhata je čžicha a škožuje šo po woli druhich, š nej žadny hučiw nješmješch, a mój Šandrij šmėje šo tež druhdže pėkuje. Ty tola ša njeho dobre mješto šhladuješch? By tebi prawe bylo, hdy bych jeho k twojemu šwalej do Šrankenbergu dał, teho kóždy ša čžěšneho muža šnaje? Šslub mi to; to by bylo ša mnje šmėrowanje.“

To prajiwšchi pošticzi wón bratrej ruku, tola tón ju nješčėpliwje wotpokaja.

„Čžeho dla telko šłowow“, rjekny wón, „jeli šo čžetaj ty a wón šo škóncžnje špokojicž a jeli šo njechataj šebi wote mnje nihdy ničšo wjazny žadacž, šo bych škóncžnje tola raš měr nadešchol, dha njech je tak. Tola rošymišch, ja šaplaczu ša njeho jenož wucžbny pjenješ, pošdžišcho, abo jeli šo šo jemu tam nješpodoba, njedyrbi šebi myšlicž, šo šym ja trach tajki, kotrehož móže wušlěcacž.“

„Njeboj šo teho, wēm, wón štajnje ša to šmėje: šprawnosć dowjedže k dobremu kónzej. Čžy šo ša njeho modlicž, šo by štajnje po prawych pucžach kłodžil; potom budže Wóh štuť jeho rukow pošohnowacž, šo budže našchemu mjenu štajnje a wšchudžom čžesć pšchizpěwacž. Tola, Šano, měj ša šwjate, šchtož šy šlubil. Ššy šwoje šłowo mrėjazemu dał, kotryž budže hórny š naju štarišchimaj š njebjja na tebe a na tvoje štuťki hladacž!“

„Nješšy dha tuteho čłowjeka pšchezo hišheče wotbył?“ šawola Šjenježnikowa pšchěš powocžinjene durje, „dha pokaž tola tutemu bledžatej durje, čžy wjecžer pšchihotowacž.“

To prajiwšchi, šastupi wona do jštwy.

Njeběšhe bohaty runje wo wjele milišcho pošladował; njeběšhe jemu bylo, jako by nanowy, by macžernny hłób jemu šradžu do wucha šyncžal a běšche jemu pošheptal wo bratrowskej lubošči a wo bratrowskej šwěry, wo džecžazym šbožu a wo džecžaznych hrajkach. Abó běšche šo myšil, hdyž běšche mēnil, šo je šo jeho wutroba šhrěla? Došć! Nětko běšche šo wšcho minylo. —

„Dži šwój pucž!“ šarjekny domjazny knješ kručze, „šchtož

Bym flubil, po tym to smęje. Po putnikowanju se swojimi brackom, i mischtram w Frankenbergu, poręczu."

"Wób budź i toby, saméjce, ty mēnisch so mnu sprawnje, ale", — khudy to komdzěsche dale rěczecź, na domjazu knjeni pohladawšchi, „nječimy dženka hišcěje ničzo k jědźi mēli; njechał nam —?"

Tele słowa wón bóle schęptajše dnůli rěczěsche; k temu safašchlowa hišcěje bohaty bratr, tak so bjes dwēla jeho mandželka wo tym ničzo nješahłyja. Też njemóžesche pschi wječornych šmērčach to nakhilazeho smyškeho wječora phtnyč, so bēšche jeje mandželki do powjasoweho dněbaka pomašnył a swojemu prošchazemu bratrej někotre drobne pjenjeźki do ruki dał. Šorda žona njeprajesche jemu ani „w Božemje“, duž mějesche to woboi stradžu i durjemi won a i nim domjazu knjes.

Knjeni Šilza šahwěczi wóstowe šwēczi na mnohich šlēbornych šwęcznikach a we wižazej lampzy nělajki derje wonjazy wolij, jawrē wofenzy nutška wo jitiwe, položi wuschite šahwěczi na stólčci i rjenje wuręjany mi nohami, podobnymi na pasory džiwich šwērjatom, a rospolōži na blida drohotne pižane plichoty i czechemi, mjes tym so na kulōjte jědźne blido pōdla khadolba bēlu rubjanu plichoty napoloži. Š khamora pschi scženje wša wona wschelate šlēborne šudobja, kotrež bēšche wumēłka ruka i łopjenami, hałōžkami a postawami wudebila. Czežke šlēborne khamy, šchle a talerje šlystotachy to pschi šwēzy; kulowate nopaschki i nōžkami dostachy šwoje mēstno na blidze pōdla drohotneho šeloweho šudobja; šamōn dwēfōncōjte widliczi njeprachowachy pōdla kžizow a nožow. Špokojnje pohlada Šilza hišcěje ras na wschē tele šlēborne bohatstwa.

Mjes tym bēšche šebi khudy šwak tołšte a czežke dubowe šhēžne durje wotewrił a wušupi i Pjenježnikoweho doma. Š napananom šwojich mozow bēdžesche to psches šnēh, hač runjež bēšche nimale šyma, dha to jemu tola bōrsy pōt i cžola ronjesche. Wōšebje wobczēzy poča jeho pucz byč, hdyž se šchēroše hašy do pōdłanisch wiškich hašow pschiōdže, hdyž bēšche w mnohich kucziach sa wējenty wōšebje witane mēstno. Šak daloko šdajše to jemu tola dženka pucz hač domoj. Šchtō wē, hač njeby to šnano na ławzy psches rěčku wobšuwnył, njeby-li jeho šyn jemu napšchēcziwo pschišchol a njeby jeho sa ruky wša a jeho horje dowjedł hač do cžemneje, khudeje šhēžki.

Šo bnišchtej to tola i nastupazej nozu mēr a pokoj nakhiliwej na tebe, a so by i mlodym ranjom nowa nadžiža žiwjenja w tebi to wubudžila! Wschako šy to tola štajnje a pschēzo prōzowal sa twoju šwōjbu, sa twoje mēsto a sa knjesa twojeho wōtźneho kraja, kaž derje šy to štajnje mołł. Šwērnyje šy teŹ Bohu šlužil, twojemu najwischšchemu šnjesej. Šak nječ tebi twoja šprawnošc a šwērnošc pokoj šwędžetej do twojeje wutroby, se štarošcemi rošryteje! —

Cžicho a njewidomnje šstupi i wobēmaj do hospody khudoby jandžel pokoj a mēra i woliwzowej hałōžku w ruzy.

Šo šrijedź nozy wotewrichy to tu šako durje, a plichoty hōlž brošdžesche to dale po šnēh. Štčko kłapa to tamle wo durje a wo wofenzy. Njebydli tam pobožny mēšchnik Wolfman, jandžel khudnych? Šeli něchtō druhi, dha je wón tola štajnje šwolniny, k šmjertnemu łōžu najkhudšchego pochwatač, a nječ je kajkažkuli hodžina wo dnju abo w nozy. Nješhlyšchi dha wón dženka štyšniwe kłapanje? Šsamo na bliškej wēzi je to šowa naštrōžila a krahuje hrošnje po nōžnej cžišchinje. —

Hospodłiwje bēchu mjes tym Pjenježnikow knjesa tachanta powitali a jeho k wječeri dowjedli. Pjenježnikow dzowēczičy, na mjes mjes cžachom dzēcžatstwa a knježnistwa štejazej, bēšchtej hōščza jenož powitač a jemu ruky kōščicž šmēloj. Šo tym pał dněbješchtej to po wašchinju tehdomnišchego cžaha wotšalicž. Šnjes tachant bēšche w kōžuchowym kwiczu i kapuzu pschišchol. Šōn bēšche šebi w pschedstwie šlekł a tam na scženu powēšnył. Duž bēšche nětko šhotowany jako drusy wōšobni knježa. Šōn šnajesche, šchtō derje šlōdži. Duž wōšchewi to sa blidom i bohacze nanoschenej džiwinu a i ryhami, tola teŹ pōdłanše jēdže wón nješzapiwasche, wšchelate šelenki a plody i južnych krajnow: datle, mandle a figi, mjedowe a korjeschlowe wōšebne pječžwa. Šwōšpet špominasche wón na to, šak bohacze je tola tale wječer wuhotowana, so mołła to derje i kōžnym wobjedom mēricž. Wōšebje šlawjesche teŹ wōšebitu poliwo. Šajku rošymjesche jenož Pjenježnikow knjeni pschišhotowacž, a šak wona ju pschišhotowasche, to wona ani swojimi najšpischim pscheczelnizam nješcheradži. Š winow bēšche šebi

dženka portugijške cžerwjene Malwašerke wušwolil; i korjeschlami warjene pišesche je horze, so by „jemu i huby wonjalo jako i haptyki“, a so by jeho na Freibergšich šynnych horach derje pschēhrēlo. Šscheczelniwje a i wotmērjenym wotpohladom šarēcža wón pōdla wo Pjenježnikow šebicžnych šamērach, a so jich darniwōšč sa žyrfej šebi saméjce pschipsnacže knježerja šahlyži. Š dobom pschepōšy wón teŹ Pjenježnikow knjesa, so by šebi nowe žyrwinstke wrota wobhladal. Šach dotal je hišcěje ničtō wōhladal njebēšche, dokelž bēšche je hordy, i nikim njewobthadžazy wumēłz psched kōžnym wczipnym wokom derje šahnowal. TeŹ Pjenježnikow knjesa bēšche wón hrubje wotpōšafal, hač runjež bēšche wón tachantej sa tele wumēłste džčlo wōšpet nahladny pjenes daril. Štčko, hdyž mējachy to wrota bōrsy pōšwēczičy, powjedachy šebi ludzo wōšebje wjele wo tutym wumēłskim džčle, kotrež njemēšesche nihdže šwojeho runježa. Šswojemu dostojnemu hōščej mēšesche to Pjenježnik džałowacž, so bēšche wón škōncžnje jedny wot tutych jenotliwych, kotrymž šawidžachy, so to jim cžesch prēnjeho pohladanja dostawa. Šak dha mēšesche Pjenježnik nowy, jemu wulzy witaly šamōš, tutemu wjele šamōžazemu duchownemu rjanu pōstawu Freibergšchego hōrnika, dwaj štopaj wyšofu, se šamoho šlēbora wot wumēłza džčlanu, daricž. Šale pōstawa bēšche šawēšcže hotowy šlēborny hōrnik a jako šajki šnamjo bohatych Pjenježnikowych pōdkoptow, kotrymž bēchu „Šlēborny Šōrnik“ narjekli. Ššicho bēšche na tutym šlēbornym hōrniku wumēłžy wudžčlane: pōdkoptarška latarnička, žily na rukomaj a šmoršččanki na mješwočžu. Šachant bēšche dobry šnajer wumēłšich džčlow, a jako šajki wjedžesche šebi pōdla hōdnosčje šlēbora teŹ pōstawu jako wumēłste džčlo wāžicž.

„Šaj, nanowe pōžohnowanje natwari džččzom domy“, mēšesche i pōdžakowanjom tachant, i tym na to špominajo, so to šlēborna ruda na Pjenježnikowym, wot nana namrēnym štatoku nadešdže. Šeli šajke cžlowjek, jako našch Pjenježnik, šak rēczesche hōšč dale, to pōdla šwojich wulšich šahlyšbow hišcěje na wobczēnym prozešionje wobdželi a šak we wschēm Bohu šamemu cžesch dawa, dha je to teŹ nadawł kōždeho, so to šajke šmyšlenje šjawnje psched wschēm šwētōm wukhwaluje, so bychy to psches to drusy wubudžili a sa nim scžehowali. (Šotraczowanje.)

Šschelate i bliška a i dalōka.

— My pišachmy w pōšlednim cžikle, so je jedny džčlaczeł w Šetlizach nahle wumwjel, dokelž je žyly litr palenza na dobo wupil. Šam je to powjesč pōšlala, so to ta wēž šak nima. Šajcha powjesč bēšche wjata i Šudyškich šamškich nowinow, „Baugener Nachrichten“, a dokelž tam njeporjedžena wōsta, dněbjachmy ju sa wērnu mēč. Cžim lēpje, so to ta wēž jako narēcžana wupōáže. Šrudnje šak je, so ludzo šajke šelhane powjesče nowinam scželu. Šajch lud šak čhył teŹ šwēru to hladacž tuteho ššeho njepšchēcžela — palenza, kotryž je hižo wjele njeshōža do našchego luda a do našchich domow pschinhēł.

— Šschichodnu njedželu, 18. šeptembra, smēje to 3. šerbške kemschenje w Draždžanach w nakhwilnej šchiznej žyrkwi na Šipowej hašy. Kemschenje šapocžnje to w 1/2 12 hodžiu. Špowjednu wucžbu smēje knjes šarač Šakub-Nješwacžidliški a pēdowanje knjes šarač Wōšof-Budeščanski. Šschizy Ššerbja čhyli šwojich pschiswulnych w Draždžanach a wokolnošczi na šerbške kemschenje kēdžbliwich šcžimicž. Š dobom hižo dženka na to špominamy, so budže w dezembrje 50 lēt, so šu to šerbške kemschenja w Draždžanach šakōžile. Duž budže to 2. adventa jubelška Boža šlužba džerčecž k džałownemu dopomnjenju bohateho žohnowanja, kotrež šu šerbške Bože šlužby w dolšich lētach sa duchowne šbože našchich Ššerbow mēle. Duž mōže to wocžatowacž, so budže tale Boža šlužba wōšebje bohacze wopytana. Šdyž bēšche našch njepomnity Šmisch 2. adventa šaidženeho lēta pōšledni kōšč w Draždžanach pschi šwojich šerbškich Božich šlužbach, so wón šak nutrne na tule jubelšku Božu šlužbu wješesche. Šōn ju njeje docžafal, Šōh jeho runje njedželu po tym domoj šawōla do šwojeho njebješkeho wōtźneho kraja. Šdyž wón šam njemōže lubym Ššerbam, kaž bēšche to šak dolhe lēta cžinił, Bože šlowo pschipsjedacž, budže na jeho mēstnje knjes šarač Šakub, kotryž w duchu a myšli našchego Šmicha našche Ššerbowštwō wōdži a kotryž je teŹ wōdžer našchich šerbškich kemschenjom w Draždžanach, na tym wāžnym jubelškim dnju pēdowacž. Šeho mjeno šak wjedže naš i dobom w džałownym wopomnecžy wrōčzo na jeho šwērneho, šam Ššerbam njepomniteho nana, něhduscheho šararja pschi Wschalškej

